

DÉJA VU Svist listů rotorů vrtulníku protíná klidnou, ostrým sluncem zalitou krajinu. Zvolna se probírám z polospánku a pozoruji okolí. Poleháváme spolu s kamarády na kamenité stráni majestátné hory Mont Ventoux. Spolu s námi je zde dalších až 0,5 mil lidí všichni vychutnávají nádhernou až elektrizující atmosféru být s Ní. Již poněkolkáté se mi vybavují vzpomínky na první osobní setkání před 6 lety. Tehdy si mě na kopci o nějakých 100 Km vzdáleném zcela získala a navždy jsem se do ní zamiloval. Bylo to na Col du Galibier, Jí bylo 100 let a jmenovala se Tour de France. Tehdy jsme si říkali, že je úžasná a že jsme rádi, že jsme k Ní cestu podnikli. Současně jsme považovali eventuální další setkání za nepravděpodobné. Ovšem láska k Ní je natolik silná, že již teď vím, že se znovu setkáme. Letošní Tour byla zajímavá mj. i tím, že se po několikaleté odmlce vrátil Lance Armstrong, že i naše země měla zastoupení v Romanu Kreuzigerovi, bojujícím o přední příčky v závodu a že jedna z etap končí v Provance na Mont Ventoux. Abychom si závod a kraj užili, vyrazili jsme s týdenním předstihem 17.7.2009 do alpské části Provance městečka Barcelonnette. Postupně jsme začali zdolávat okolní průsmyky Col de Vars, Col de Cayole, Col de Champs, Col de Allos, Col de Bonnette, Col de Agnel, Col de Izoard. Všechny průsmyky jsou tzv. 2 000+ což znamená vyšší než 2 000m nad mořem. Náležitě zoceleni jsme se po 6 dnech přemístili do městečka Sault. Hned po příjezdu jsme odpoledne vyjeli vyzkoušet asi 30 Km dlouhé stoupání na vrchol Mont Ventoux. Pravda, vrchol nedosahuje o necelou stovku metrů k 2 000 hranici (přesně 1 912m), avšak cesta není nikterak snadná. Z městečka nejprve ještě klesáme na nějakých 700 m nad mořem a pak již pouze vzhůru k vrcholu. Teploměr ukazuje 36°C, na polích vrcholů sklizeň levandule, lehký provoněný větřík a spousta podobně postižených cyklistů. Někteří již výstup absolvovali, jiní to mají teprve před sebou. Rozpálený sálající asfalt ještě zesiluje účinek intenzivního slunce, teploměr stoupl na pěkných 40, ukrajujeme první kilometry. Díky alpské přípravě poměrně snadno. Stoupání je milosrdné a vždy nabídne nějakou úlevu a to v podobě stínu, či zmírnění stoupání. Ovšem ne vždy zadarmo. Někdy platíme jízdou v poměrně intenzivním protivětru. S narůstající výškou se ochlazuje a cesta je příjemnější. Asi 7 Km pod vrcholem je neuvěřitelná asi kilometrová „téměrovinka“. Poté již závěrečné stoupání. Vegetaci kolem silnice již tvoří jen velmi sporadicky rostoucí nízká kleč a sem tam nějaká ta bylina. Silnice se ostře zvedá. Na vrcholu stojící meteorologická stanice je na dosah. Silnice je přímá. Již nám zbývá kousíček. Pohledem na patník se však dostáváme do reality. Zbývá ještě 6 km a 600 výškových metrů! Slunce rozpálilo okolní skály a kameny. Podél silnice již stojí karavany s fanoušky. Vžíváme se tak alespoň částečně do situace závodníků. Ti toho však budou mít pozítří v nohách již daleko více a fanoušků několikanásobně přibude. Míjíme pomník Toma Simpsona, který zde při Tour v r. 1967 zemřel, závěrečná „tornante“ a nádherný vrchol. Máme štěstí, vrchol není zahalen do mlhy, jak často v důsledku střetu chladného alpského a teplého a vlhkého mořského proudění bývá a máme tak nádherný výhled po kraji. Zvlněná krajina se zalesněnými kopci, zlatá pole se sklizeným obilím a hlavně modrá pole s levandulí. Škoda, že ta vůně se sem nedostane. Sjezdem se vracíme do pece a těšíme se na bazén, který je součástí kempu. Zažíváme obrovské zklamání. Bazén je již 15 minut vyhrazen pro výuku plavání...

Tato oblast Provance má i spoustu jiných turistických zajímavostí. Předposlední den pobytu ustupujeme od hltání výškových kilometrů a věnujeme se kilometrům délkovým. Vzdáváme se tak šance, že se teplota dostane do přijatelnějšího pásma. V některých úsecích se pevně usazuje na 42°C. Projíždíme okolím Roussillonu s barevnými bauxitovými skalami, na skále ležící vesničkou Gordes, zajíždíme ke klášteru Sénanque, Fontaine de Vaucluse s největší vyvěračkou podzemní vody v Evropě, navštívujeme markýzem de Sade proslavený hrad

Lacoste.

V sobotu, poslední den pobytu, vstáváme brzy ráno. Před 8. hodinou vyrážíme znovu k vrcholu Mont Ventoux. Víme, co nás čeká a díky ranní době je cesta dokonce příjemná. Míjíme se s ostatními návštěvníky. Podél silnice je již spousta zaparkovaných automobilů, motorek, přibýly karavany, počet cyklistů stoupl několikanásobně. Každý s jedním cílem, být u toho. Vždyť v této etapě závodu se rozhodne o celkovém pořadí letošního ročníku závodu. Vybíráme si místo ke sledování. Se zkušeností z předchozí vyjížďky hledáme v závěrečném 6 km úseku. Ta nejlepší místa jsou již obsazena a tak volíme určitý kompromis. Místo je nad předposlední vracečkou avšak poměrně větrné. Do průjezdu závodníků zbývá kolem 6 hodin. Následujících několik hodin se chováme částečně v duchu vojenské poučky o vojákově, který když si sedne, tak si lehne a když si lehne, tak spí ... vždyť jsme všichni vojáci. S blížícím se průjezdem závodníků však atmosféra graduje, počet diváků dále narůstá. Je dobré, že jsme vyrazili ráno. Policie již uzavírá trať. Blíží se konvoj vozidel firem nějakým způsobem podporujícím Tour, nekonečné množství vozidel organizačního štábu, vozidel závodních týmů. A již se blíží ti, za kterými jsme přijeli. Garate, Martin, bratři Schleckové, Contador, Armstrong a hlavně náš R. Kreuziger.... úžasné!

ELI

{gallery}2009/tour{/gallery}

Více na... [Tour 2009](#)